ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση 401/85 *

I — Πραγματικά περιστατικά

1. Στο πλαίσιο δίκης μεταξύ του Francesco Schina, υπαλλήλου της Επιτροπής, υπηρετούντος στην Υπηρεσία Εκδόσεων στο Λουξεμβούργο και της οικοδομικής επιχείρησης Sàrl Fatone, ο ειρηνοδίκης του Λουξεμβούργου επέτρεψε στην τελευταία με Διάταξη της 12ης Αυγούστου 1982 να προβεί σε κατάσχεση επί της αμοιβής του Schina στα χέρια του εργοδότη του, της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, για το ποσό των 450 000 φράγκων Λουξεμβούργου (LFR).

Με έγγραφα της 18ης Αυγούστου 1982, ο προϊστάμενος του τμήματος προσωπικού της Επιτροπής στο Λουξεμβούργο πληροφόρησε τους δικηγόρους του Schina και της επιχείρησης Fatone ότι, εις εκτέλεση της κατάσχεσης, η Επιτροπή θα κατέβαλλε το δεκτικό κατασχέσεως ποσό που υπολογίστηκε σύμφωνα με τη νομοθεσία του Λουξεμβούργου, δηλαδή 63 520 LFR μηνιαίως.

Στη συνέχεια η Επιτροπή, κράτησε, μεταξύ Σεπτεμβρίου 1982 και Απριλίου 1983 το συνολικό ποσό των 450 000 LFR από τις μηνιαίες αποδοχές του Schina.

Η ανακοπή του Schina ενώπιον του Tribunal d' arrondissement του Λουξεμβούργου κατά της κατασχέσεως απορρίφθηκε στις 27 Ιουνίου 1983.

2. Στις 8 Ιουλίου 1983, ο Schina ζήτησε από την Επιτροπή πληροφορίες ως προς τον τρόπο υπολογισμού του δεκτικού κατασχέσεως τμήματος του μισθού του, τις οποίες η Επιτροπή του παρέσχε με σημείωμα της 12ης Ιουλίου 1983.

Με υπόμνημα της 6ης Οκτωβρίου 1983, ο Schina, στρεφόμενος κατά της εκτελέσεως της κατάσχεσης, υπέβαλε ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και υποστήριξε ότι οι κρατήσεις επί του μισθού του ήταν παράνομες και του προξένησαν ζημία δεδομένου ότι αναγκάστηκε να καταφύγει σε δανεισμό.

Στις 23 Νοεμβρίου 1983, ο ενάγων ζήτησε με υπόμνημά του από την Επιτροπή να λάβει μέτρα προκειμένου να αντισταθμίσει αμέσως τη ζημία που υπέστη και να καταθέσει το ποσό που κατέσχε από την αμοιβή του ενδεχομένως σε τραπεζικό λογαριασμό που θα ανοίξει η ίδια, με προθεσμία ενός έτους.

Όταν πληροφορήθηκε γι' αυτή την αίτηση ο δικηγόρος της επιχείρησης Fatone γνωστοποίησε στον προϊστάμενο του τμήματος προσωπικού της Επιτροπής, με επιστολή της 14ης Δεκεμβρίου 1983, ότι δεν έχει αντίρρηση και ότι το ποσό των 450 000 LFR δεν επαρκεί εν πάση περιπτώσει για την εξόφληση της οφειλής. Διευκρίνισε πάντως ότι ο Schina δεν θα έχει τη δυνατότητα διαθέσεως των τόκων οι οποίοι θα παραμείνουν δεσμευμένοι, η δε προθεσμιακή κατάθεση θα γίνεται κάθε φορά για ένα μήνα και όχι για ένα έτος.

Με υπόμνημα της 30ής Μαρτίου 1984, προς την Επιτροπή ο Schina προσδιόρισε την έκταση της ζημίας από την εκτέλεση της κατάσχεσης αναφερόμενος συγκεκριμένα σε σύμβαση δανείου που συνήψε για ποσό 450 000 LFR, η οποία προβλέπει την υποχρέωση καταβολής τόκων προς 13 %.

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Με έγγραφο της 5ης Ιουλίου 1984, η Επιτροπή απέρριψε την ένσταση του Schina κατά της εκτελέσεως της κατάσχεσης.

Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στις 10 Ιουλίου 1984, ο Schina άσκησε προσφυγή (υπόθεση 180/84) ζητώντας από το Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής να εκτελέσει την κατάσχεση, να κρίνει ότι ο μισθός του δεν υπόκειται σε κατάσχεση και να υποχρεώσει την Επιτροπή να τον αποζημιώσει για τη ζημία που υπέστη λόγω του προαναφερθέντος δανείου. Η Επιτροπή πρόβαλε ένσταση απαραδέκτου λόγω μη τηρήσεως της σχετικής προθεσμίας του άρθρου 91, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, οπότε ο Schina παραιτήθηκε από το δικόγραφο με πράξη της 19ης Δεκεμβρίου 1984. Η υπόθεση διαγράφηκε από το πρωτόκολλο του Δικαστηρίου.

3. Στις 21 Νοεμβρίου 1984, το Tribunal d' arrondissement του Λουξεμβούργου, με απόφαση επί της ουσίας στη δίκη μεταξύ του Schina και της επιχείρησης Fatone, καταδίκασε τον πρώτο να καταβάλει το ποσό των 625 147 LFR συν τόκους και δικαστικά έξοδα. Ο Schina κατέβαλε πράγματι τα οφειλόμενα βάσει της απόφασης ποσά.

Με επιστολή της 15ης Φεβρουαρίου 1985, ο Schina ενημέρωσε σχετικώς την Επιτροπή και ζήτησε να του καταβάλει το ποσό που του όφειλε εντόκως, αναφερόμενος στο από 23 Νοεμβρίου 1983 υπόμνημά του. Επανέλαβε δε το αίτημα αυτό με επιστολή της 13ης Μαρτίου 1985.

Με επιστολή της 28ης Φεβρουαρίου 1985, ο δικηγόρος της επιχείρησης Fatone γνωστοποίησε και αυτός στην Επιτροπή την πλήρη εκτέλεση της απόφασης του Tribunal d' arrondissement από τον Schina και προέβη σε άρση της κατασχέσεως.

Στις 8 Μαρτίου 1985, η Επιτροπή κατέβαλε στον Schina το ποσό των 450 000 LFR που είχε κρατήσει από τους μισθούς του. Με σημείωμα τις 22 Μαρτίου 1985, αρνήθηκε να του καταβάλει τόκους.

4. Κατά της αρνήσεως αυτής ο Schina υπέβαλε διοικητική ένσταση στις 21 Ιουνίου 1985.

Δεν έλαβε όμως απάντηση και στις 25 Οκτωβρίου 1985 αποτάθηκε και πάλι στην Επιτροπή πληροφορώντας την για την πρόθεσή του να προσφύγει στο Δικαστήριο.

Στις 9 Δεκεμβρίου 1985, και αφού είχε ασκήσει την υπό κρίση αγωγή, ο Schina έλαβε το έγγραφο με το οποίο η Επιτροπή απέρριψε την ένστασή του.

II — Έγγραφη διαδικασία και αιτήματα

1. Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 5 Δεκεμβρίου 1985 ο Schina άσκησε την υπό κρίση αγωγή.

2. Ο ενάγων ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την από 22 Μαρτίου 1985 απόφαση με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να του καταβάλει τόκους επί των ποσών που κρατήθηκαν από τον μισθό του λόγω της συντηρητικής κατάσχεσης.

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αγωγή.

— να αποφανθεί κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

3. Οι διάδικοι αντάλλαξαν υπομνήματα απαντήσεως και ανταπαντήσεως.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων που προβλήθηκαν κατά την έγγραφη διαδικασία

Ο ενάγων στηρίζει την αγωγή του σε δύο *ισχυρισμούς*, εκ των οποίων:

— ο *πρώτος* είναι ότι η αμοιβή των υπαλλήλων δεν υπόκειται σε κατάσχεση και επομένως η Επιτροπή υποχρεούται να αποκαταστήσει τη ζημία που προέκυψε από την παράνομη κράτηση επί του μισθού του·

— ο *δεύτερος* είναι ότι η Επιτροπή όφειλε, στο πλαίσιο του καθήκοντος μέριμνας που έχει, να φροντίσει για το τοκοφόρο των δεσμευθέντων ποσών, υποχρεούται δε να αποζημιώσει τον ενάγοντα για τις συνέπειες της παράβασης του καθήκοντός της.

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι δύο ισχυρισμοί είναι απαράδεκτοι και εν πάση περιπτώσει αβάσιμοι.

1. *Επί του πρώτου ισχυρισμού*

Όσον αφορά το *παραδεκτό* του πρώτου ισχυρισμού ο *ενάγων* παρατηρεί ότι η υπό κρίση αγωγή δεν στρέφεται κατά των κρατήσεων από το μισθό του εκ μέρους της διοίκησης αλλά κατά της αρνήσεως καταβολής τόκων που του αντέταξε η Επιτροπή για πρώτη φορά με το από 22 Μαρτίου 1985 σημείωμα.

Η *Επιτροπή* φρονεί αντιθέτως ότι, με τον πρώτο ισχυρισμό, ο ενάγων στην πραγματικότητα αμφισβητεί το νόμιμο του από 18 Αυγούστου 1982 εγγράφου με το οποίο του κοινοποιήθηκε η κατάσχεση, καθώς και των κρατήσεων από το μισθό του που πραγματοποιήθηκαν για πρώτη φορά το Σεπτέμβριο του 1982. Δεδομένου ότι ο ενάγων παραιτήθηκε από την πρώτη προσφυγή (180/84), η οποία στρεφόταν ακριβώς κατά των πράξεων αυτών και ήταν απαράδεκτη ως εκπρόθεσμη, δεν μπορεί να φέρει και πάλι ενώπιον του Δικαστηρίου τα ίδια επίδικα ζητήματα με τα ίδια επιχειρήματα.

Όσον αφορά την *ουσία* του ισχυρισμού, ο *ενάγων* υποστηρίζει ότι οι σχέσεις μεταξύ του υπαλλήλου και της διοικήσεως διέπονται αποκλειστικά από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως. Η υπαγωγή τους σε εθνικές νομικές διατάξεις περί κατασχέσεως του μισθού δεν συμβιβάζεται με το χαρακτήρα τους αυτό. Λόγω της διαφοράς των σχετικών εθνικών διατάξεων, διάφορα παραδείγματα της οποίας αναφέρει ο ενάγων, η εφαρμογή εθνικών διατάξεων καταλήγει σε άνιση μεταχείριση μεταξύ υπαλλήλων αναλόγως του τόπου υπηρεσίας. Ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων καθιερώνει με το άρθρο 62 και το άρθρο 16, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII, την αρχή της προστασίας των αποδοχών και δεν περιέχει καμιά διάταξη σχετικά με την κατάσχεσή τους. Η σιωπή αυτή του κοινοτικού νομοθέτη μαρτυρεί τη βούλησή του να θεωρήσει εξ ολοκλήρου ανεπίδεκτες κατασχέσεως τις αποδοχές των υπαλλήλων. Η αρχή της προστασίας των αποδοχών αναγνωρίζεται επίσης και στα περισσότερα κράτη μέλη. Η μη καταβολή των αποδοχών αποτελεί αδίκημα του κοινωνικού ποινικού δικαίου· για το αδίκημα αυτό προβλέπει τις ανάλογες κυρώσεις και η Σύμβαση αριθ. 95 της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας.

Το γεγονός ότι κρατήθηκε παράνομα ένα τμήμα των αποδοχών αποτελεί παράνομη πράξη που συνεπάγεται ευθύνη για τόκους αποζημιώσεως. Η υποχρέωση καταβολής τόκων υπερημερίας προκύπτει από το γεγονός της καθυστέρησης της καταβολής.

Πέραν της ζημίας την οποία καλύπτουν οι τόκοι υπερημερίας, ο ενάγων δικαιούται αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη λόγω της διολίσθησης του νομίσματος. Αναγκάστηκε να συνάψει δάνειο στις 3 Δεκεμβρίου 1982 με επιτόκιο 13 %, το οποίο συνδέεται άμεσα με τη διολίσθηση του νομίσματος. Σύμφωνα με την αρχή « dies interpellat pro homine », οι τόκοι, υπερημερίας και αποζημιώσεως οφείλονται από την ημερομηνία πραγματοποιήσεως κάθε παράνομης κράτησης.

Η *Επιτροπή* φρονεί ότι η αρχή της προστασίας των αποδοχών του υπαλλήλου ισχύει μόνο για τις σχέσεις μεταξύ του υπαλλήλου και του οργάνου. Έναντι των τρίτων έχει εφαρμογή η γενική αρχή ότι η περιουσία του ατόμου αποτελεί κοινό ενέχυρο όλων των πιστωτών του, άλλωστε δε ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων προβλέπει στο άρθρο 23, πρώτη παράγραφος, ότι οι υπάλληλοι δεν απαλλάσσονται ούτε από την εκπλήρωση των ατομικών τους υποχρεώσεων ούτε από την τήρηση των νόμων και των αστυνομικών διατάξεων που ισχύουν. Δεδομένου ότι η κατάσχεση δεν αποτελεί, γενικώς, αναγκαστικό μέτρο διοικητικής αρχής κατά του οργάνου, κατά την έννοια του άρθρου 1 του πρωτοκόλλου περί των προνομίων και ασυλιών (διατάξεις του Δικαστηρίου της 25ης Σεπτεμβρίου 1963, 85/63, Rec. 1963, σ. 397, και της 11ης Μαΐου 1971, 1/71, Rec. 1971, σ. 363), η Επιτροπή δεν πρέπει να στερεί από τους πιστωτές των υπαλλήλων της το δικαίωμα εισπράξεως ενδεχομένων απαιτήσεων, αρνούμενη την κατάσχεση.

Κατά την προαναφερθείσα νομολογία του Δικαστηρίου, οι διαδικασίες κατασχέσεως διέπονται εξ ολοκλήρου από το δίκαιο των κρατών μελών και η Επιτροπή οφείλει να σέβεται τις αποφάσεις του εθνικού δικαστηρίου που καλείται να εφαρμόσει το συγκεκριμένο εθνικό δίκαιο, εν προκειμένω το δίκαιο του Λουξεμβούργου. Το Συμβούλιο αρνήθηκε να δεχτεί πρόταση της Επιτροπής (JO 1979, C 191, σ. 1) να περιληφθούν στον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως ενιαίοι κανόνες περί των δεκτικών κατασχέσεως ποσών. Το ζήτημα κατά πόσο είναι δεκτικός κατασχέσεως ο μισθός, εφόσον δεν ρυθμίζεται από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως, εμπίπτει στο πεδίο των αναγκαστικών διατάξεων του εθνικού δικαίου του κράτους όπου επιτελείται συνήθως η εργασία του υπαλλήλου, δηλαδή του δικαίου του τόπου υπηρεσίας του υπαλλήλου. Η διαφορετική, αναλόγως του τόπου υπηρεσίας, μεταχείριση που προκύπτει για τους υπαλλήλους δεν αποτελεί δυσμενή διάκριση διότι οι υπάλληλοι στους διαφόρους τόπους υπηρεσίας δεν βρίσκονται σε πανομοιότυπες καταστάσεις.

Δεδομένου ότι η Επιτροπή εφήρμοσε ορθά την απόφαση του δικαστηρίου του Λουξεμβούργου, οι κρατήσεις από το μισθό του ενάγοντος δεν ήταν παράνομες και επομένως δεν γεννούν υποχρέωση καταβολής αποζημιώσεως.

2. *Επί του δευτέρου ισχυρισμού*

Η *Επιτροπή* αμφισβητεί, πρώτον, το *παραδεκτό* του δεύτερου ισχυρισμού υποστηρίζοντας ότι η αγωγή είναι εκπρόθεσμη και ως προς αυτό τον ισχυρισμό. Στην πραγματικότητα στρέφεται κατά της απορρίψεως του αιτήματος του ενάγοντος να τοποθετηθούν σε προθεσμιακή κατάθεση τα κρατηθέντα ποσά. Το αίτημα αυτό υποβλήθηκε για πρώτη φορά με το υπόμνημα της 23ης Νοεμβρίου 1983, οπότε άρχισαν να τρέχουν οι προθεσμίες των άρθρων 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων.

Ο *ενάγων* φρονεί ότι με το από 23 Νοεμβρίου 1983 υπόμνημά του πρότεινε απλώς την προσωρινή προθεσμιακή κατάθεση, η πρόταση δε αυτή δεν αποτελούσε διατύπωση αιτήματος κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος

1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Μόνο η οριστική άρνηση να του καταβληθούν τόκοι κατά το χρόνο της αποδεσμεύσεως των χρημάτων αποτελεί πράξη που θίγει την έννομη κατάστασή του.

Όσον αφορά την *ουσία* του δεύτερου ισχυρισμού, ο *ενάγων* παρατηρεί ότι η διοίκηση οφείλει, στο μέτρο του δυνατού, να μεριμνά για τα συμφέροντα του υπαλλήλου. Στην περίπτωση κατασχέσεως δεν πρέπει να λαμβάνει θέση καθαρά παθητική. Έχει την υποχρέωση να φυλάσσει τα κατασχεθέντα ποσά « για λογαριασμό του κατά νόμο δικαιούχου » και να τα διαχειρίζεται με την ίδια φροντίδα όπως και τα δικά της χρήματα. Το γεγονός ότι δεν ελήφθησαν μέτρα προκειμένου να καταστούν τοκοφόρα τα χρήματα αυτά αποτελεί παράβαση κατά τούτο σοβαρότερη καθόσον ο ενάγων είχε προτείνει να τοποθετηθούν τα χρήματα σε προθεσμιακή κατάθεση, ο δε δικηγόρος του δανειστή είχε δεχτεί στις 14 Δεκεμβρίου 1983 την κατάθεση από μήνα σε μήνα.

Όσον αφορά τα της αποζημιώσεως ο ενάγων παραπέμπει στα επιχειρήματα που πλαισιώνουν τον πρώτο ισχυρισμό του.

Η *Επιτροπή* φρονεί ότι δεν έχει καθήκον μέριμνας όταν πρόκειται για προσωπικές υποθέσεις του υπαλλήλου. Ο ρόλος της ως τρίτου είναι απολύτως παθητικός. Καμιά διάταξη του δικαίου του Λουξεμβούργου δεν επιβάλλει στον εργοδότη την υποχρέωση να φροντίζει για το τοκοφόρο των κατασχεθέντων ποσών που υποχρεούται να φυλάσσει. Εν πάση περιπτώσει τα κατασχεθέντα ποσά πρέπει να είναι διαθέσιμα οποιαδήποτε στιγμή. Η υποχρέωση τοποθετήσεως των χρημάτων μπορεί να της επιβληθεί μόνο με δικαστική απόφαση. Η Επιτροπή θα διέτρεχε εξάλλου τον κίνδυνο επικρίσεων αναλόγως των επιτοκίων που θα επιτύγχανε. Τέλος, η Επιτροπή παραπέμπει σε διάφορα υπηρεσιακά σημειώματα και εσωτερικά έγγραφα από τα οποία προκύπτει ότι η τακτική αυτή έχει συμφωνηθεί μεταξύ οργάνων.

IV — Προφορική διαδικασία

Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 10ης Δεκεμβρίου 1986 ο ενάγων, εκπροσωπούμενος από το δικηγόρο Louis, και η Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τη Wolfcarius, ανέπτυξαν περαιτέρω τις απόψεις τους ως προς την ουσία του δεύτερου ισχυρισμού.

Ο *ενάγων* ανέφερε ότι ο εργοδότης, ως τρίτος, στα χέρια του οποίου γίνεται η κατάσχεση, υποχρεούται να τηρεί τις εντολές που του δίνουν κατόπιν κοινής συμφωνίας ο επισπεύδων και ο καθού η κατάσχεση. Δεδομένου ότι τα κατασχεθέντα ποσά δεν του ανήκουν, ο εργοδότης δεν δικαιούται να τα κατακρατεί αλλά οφείλει να τα τοποθετήσει εφόσον του το ζητούν από κοινού και ο υπάλληλός του και ο πιστωτής. Αν δεν το πράξει, τότε υπάρχει παράλειψη καταβολής του μισθού και κατά συνέπεια οφείλονται τόκοι επί των ποσών που δεν καταβλήθηκαν όταν κατέστησαν ληξιπρόθεσμα· μπορεί εξάλλου να θεωρηθεί ότι η διατύπωση κοινού αιτήματος περί τοποθετήσεως των κατασχεθέντων ποσών ώστε να καταστούν τοκοφόρα ισοδυναμεί με σιωπηρή όχληση. Υπάρχει εξάλλου αδικαιολόγητος πλουτισμός αν ο εργοδότης, ως τρίτος, στα χέρια του οποίου γίνεται η κατάσχεση, χρησιμοποιεί τα κατασχεθέντα ποσά που δεν του ανήκουν προκειμένου να αποκομίσει όφελος ο ίδιος· δεν απαλλάσσεται δε της υποχρεώσεως καταβολής τόκων που υπέχει παρά μόνον εφόσον αποδείξει ότι δέσμευσε πράγματι τα εν λόγω ποσά σε ειδικό λογαριασμό με ειδικό σκοπό δίνοντας έτσι στον επισπεύδοντα και στον καθού η κατάσχεση τυπικές εγγυήσεις και ιδιαίτερη ασφάλεια.

Η *Επιτροπή* παρατήρησε ότι η κατάσχεση του μισθού ενός των υπαλλήλων της διέπεται εξολοκλήρου από το εθνικό δίκαιο, εν προκειμένω το δίκαιο του Λουξεμβούργου. Στην περίπτωση αυτή δεν υπάρχει νόμιμη υποχρέωση καταβολής τόκων υπερημερίας διότι η μη καταβολή δικαιολογείται από τη νόμιμη απα-

γόρευση της καταβολής που προκύπτει από Διάταξη του αρμοδίου δικαστηρίου και ισοδυναμεί με περίπτωση ανωτέρας βίας. Ο τρίτος στα χέρια του οποίου γίνεται η κατάσχεση δεν δικαιούται να αποδεσμεύσει τα ποσά ώστε να μην είναι διαθέσιμα, επενδύοντάς τα κατόπιν κοινής αιτήσεως του επισπεύδοντος και του καθού η κατάσχεση, διότι οφείλει να τα έχει οποιαδήποτε στιγμή διαθέσιμα όχι μόνο για τον επισπεύδοντα αλλά και για κάθε ενδεχόμενο πιστωτή έναντι του οποίου ο επισπεύδων δεν έχει δικαίωμα προτιμήσεως· μόνο το αρμόδιο δικαστήριο μπορεί ενδεχομένως να διατάξει τοποθέτηση των χρημάτων. Δεν υπάρχει εξάλλου αδικαιολόγητος πλουτισμός διότι την αιτία του ενδεχόμενου πλουτισμού αποτελεί ο νόμος, αν δε ο καθού η κατάσχεση καθίσταται πτωχότερος αυτό οφείλεται στην κατάσχεση και στη συμπεριφορά του ίδιου. Εξάλλου, αφού η κατάσχεση αφορά και το κεφάλαιο και τα παραρτήματα και τους καρπούς των κατασχομένων αγαθών, οι τόκοι των κατασχεθέντων ποσών ανήκουν στον επισπεύδοντα πιστωτή και όχι στον υπάλληλο, στην περίπτωση που η Επιτροπή προβαίνει σε τοκοφόρα κατάθεση των χρημάτων.

Οι διάδικοι απάντησαν σε ερωτήσεις του Δικαστηρίου και συζήτησαν επί των αποτελεσμάτων της κατάσχεσης σε χέρια τρίτου κατά το δίκαιο του Λουξεμβούργου.

U. Everling
εισηγητής δικαστής